

Statsministeren sagde i tirsdags, at regeringen har lært af folkeafstemningerne i 1992 og 1993. Hvad er det så, regeringen har lært? Jo, statsministeren har åbenbart draget den ud fra et demokratisk synspunkt meget tvivlsomme lære, at forud for folkeafstemningen må regeringen bruge alle tænkelige midler, også de mindre fine. Derfor spænder regeringen nu embedsmændene for sin jakampagne, derfor bruger regeringen nu ministeriernes penge og embedsmændenes arbejdskraft og arbejdstid til at udsende den ene propagandapjece efter den anden om Amsterdamtraktaten, og derfor siger Socialdemokratiet, Venstre og De Konservative i uskøn samdrægtighed nej til en folketingsavis, hvor alle partier kan komme til orde på lige fod. Det ville jo få det resultat, at også unionsmodstanderne fik lejlighed til at fremlægge deres synspunkter over for befolkningen, og det vil man ikke risikere.

Derfor vil jeg slutte denne ordførertale med en opfordring til statsministeren: Vi ved godt, at debatten frem til folkeafstemningen bliver hård – meget hård. Vi ved også, at den vil blive præget af påstande og myter, som vi allerede har set adskillige eksempler på i dag fremlagt af hr. Torben Lund, af hr. Per Stig Møller, men også af hr. Kim Behnke. Den vil blive hård, men der er brug for fair play.

Jeg har ikke set regeringen leve op til kravet om fair play endnu. Det må jeg sige. Vi vil fra unionsmodstanderside gerne love regeringen fair play, men kan vi få et tilsvarende løfte fra statsministerens side? Det vil jo være bedst for demokratiet, hvis vi kan blive enige om – jasi-den og nejsiden – at denne debat skal føres på et højt niveau og på lige fod mellem parterne.

Formanden:

Så er det hr. Arne Melchior som ordfører.

Arne Melchior (CD):

Jeg har lyst til at starte i det udenrigs og vil godt adressere en kompliment til vores udenrigsminister. Hvis nogen for 5 år siden havde sagt til mig, at hr. Niels Helveg Petersen og altså en radikal udenrigsminister skulle kunne gå så godt i hr. Uffe Ellemanns fodspor som udenrigsminister, ville jeg ikke have troet det muligt, og den nuværende udenrigsminister assisteres jo på udmærket måde ikke mindst i NATO- og EU-sammenhænge af vores statsminister.

Jeg har været meget ude at rejse tjenstligt i år, og jeg kan stå inde for – og mine kollegaer ved,

at det passer, for de er også en del ude at rejse – at der står respekt om de herrer i ledelsen af vor regering, og der står respekt om Danmark bl.a. altså også på grund af deres indsats og deres føren sig frem. Det er i god forsættelse af den situation, vi havde i en del år, hvor det var hr. Uffe Ellemann-Jensen, der var med til at placere Danmark mere synligt end før på det europæiske kort og på verdenskortet. Så til lykke med det.

Så sent som i går var jeg sammen med Forsvarskommissionen i Bonn, og vi traf både forsvarsministeren og Forsvarsudvalget og en del ledende generaler med forsvarschefen i spidsen. Og jeg vil godt sige, at jeg har sovet rigtig godt i nat, dels fordi jeg ikke vidste, at jeg skulle være ordfører i dag, men dels også på grund af de oplevelser, som jeg havde i går sammen med kollegerne i kommissionen.

Tyskland, som er Europas største land og største magt i mange henseender, det folkerigeste land, det land, der har flest grænser til andre lande i Europa, det land, som for et halvt hundrede år siden opførte sig så grusomt, har i dag i spidsen selv i forsvarssammenhænge nogle humane, historiebevidste, indsigtsfulde og absolut ikkemilitante – militærisk i dette ords negative betydning – mennesker. Det har været en virkelig glæde og beroligelse at kunne iagttage, at selv på dette område viser Tyskland i dag et eksempel, som de kan være stolte af, og som vi andre kan være tjent med. Det var lidt om det udenrigske.

Så skal jeg vende hjem, og jeg vil sige nogle få ord om flygtninge- og udlændingeproblematikken, kun for at ingen bagefter skal sige, at det turde CD ikke tale om. Det har CD turdet til hver en tid. Jeg har såmænd stillet op til en kontradiktorisk debat med hr. pastor Søren Krarup, skønt det bestemt ikke morede mig. Men vi kan altid diskutere det, og jeg vil tage mit udgangspunkt i dag i den tale – eller var det en prædiken – som biskop Lindhardt holdt ved gudstjenesten i tirsdags i Slotskirken. Han havde gennemlæst partiernes principprogrammer og leget lidt med den modsætning, der er, og som altså kommer til udtryk i principprogrammerne, mellem de to sakrosankte begreber, der hedder henholdsvis frihed og solidaritet.

Kan det forenes? Kan man både give frihed og alligevel være solidarisk – og solidarisk her naturligvis klart med de svage, med de fattige, med de syge, med de handicappede, med dem,